

[Poul Møller.]

betragter jeg det som fuldstændig urimeligt, at sagen skulle udskydes af denne grund.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var inde på en betragtning om kildeskat og mente, at netop nu var det en af de ting, man skulle forcere frem, for nu ville vi få det frie arbejdsmarked, og så var det skam nødvendigt at få fat på de indtjente midler, medens vi havde arbejderne i landet. Imidlertid mente det ærede medlem jo selv i sin første tale, at der ikke ville ske nogen synderlig vandring derved, at man skaber det frie arbejdsmarked, og vi har jo da også i nogle år haft det nordiske arbejdsmarked, som har fungeret, selv om det ene land ikke har haft kildeskat.

Det, der er det afgørende for mig, er, at vi i den tid, hvor man skal til at forberede vore erhvervs konkurrenceevne, ikke pålægger erhvervene nye uproduktive udgifter og ikke pålægger flere borgere uproduktive arbejdsopgaver med at prøve på at opkræve skatten. Det, der må være afgørende, er, at vi i en tid med fuld beskæftigelse og ved indgangen til dette fællesmarked udnytter den fulde beskæftigelse produktivt til at producere varer, vi kan sælge og indtjene valuta ved, til at producere varer, der kan øge den samlede velstand, hvad jeg ikke tror kildeskatten på nogen måde vil have nogen mulighed for. Den dag, da det frie arbejdsmarked virkelig er blevet en realitet inden for det udvidede fællesmarked, kan man så igen optage forhandlinger om, hvorvidt vi skal gå over til et andet skattesystem, alt ud fra vurderingen af de bevægelser, der vil foregå på et sådant frit arbejdsmarked.

Det ærede medlem lagde megen vægt på, at der ikke finder dobbeltbeskatning sted. Det er naturligvis rigtigt, men det ærede medlem må ikke overse, at de fleste centraleuropæiske landes skattelovgivning — og for så vidt også Storbritanniens — er af en sådan karakter, at man til staten af en arbejderindkomst praktisk talt ikke svarer nogen direkte skat; det ligger i omsætningsafgifterne, og omsætningsafgifterne må betales uden hensyn til dobbeltbeskatnings- og andre konventioner, således at de borgere, der arbejder i lande med omsætningskat og flytter til lande, hvor der

er forholdsvis høje direkte skatter som i vort samfund, i alle tilfælde vil komme til at betale dobbeltskat.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var inde på nogle problemer om de øvrige lovgivningsanliggender og syntes ikke, han kunne gå ind på en håndfæstning — sådan forstod jeg det. På regeringens vegne ville han gerne frigøre regeringen. Jeg vil gerne her præcisere, at jeg naturligvis ikke vil kunne forlange på nogen måde, at øvrige lovgivningsanliggender skal afgøres med $\frac{5}{6}$ majoritet, men jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup har sagt, at hvad angår de lovgivningsanliggender, der er i forlængelse af denne beslutning, der vedrører udbygningen af vore erhvervs konkurrenceevne, for at vi skal kunne klare os, vil regeringen ikke forsøge at majorisere. Allerede derved er vi jo nået et betydeligt skridt længere frem mod et bedre forhandlingsklima end det, vi havde, da vi for få måneder siden sluttede arbejdet i det høje ting. Dér, hvor jeg mener at regeringen faktisk må underkaste sig selv meget stærk disciplin over for oppositionen, er de områder, hvor man skal udfylde selve traktaten. Dette er en rammetraktat. Til denne rammetraktats vedtagelse er der almindelig enighed om at der kræves $\frac{5}{6}$ majoritet i det høje ting. Når så rammen skal udfyldes, når man skal nå frem til den europæiske landbrugsordning, som skal tilvejebringes efter Romtraktaten, eller til bestemmelserne om det frie arbejdsmarked, er det, jeg mener, at det må være i grundlovens ånd, at man søger at opnå et flertal, der stort set svarer til det, der har tiltrådt traktaten. Nu kommer det jo an på den formelle udformning af disse udfyldningstraktater, om de falder ind under grundlovens bogstav, om det bliver traktater, hvorefter man giver afkald på nye suverænitetsrettigheder; det bliver vel det statsretlige, det formelle kriterium; men jeg mener bestemt, at når vi nu tiltræder en rammetraktat, der skal føre os ind i europæisk landbrugsordning, må følgen også være, at vi søger at forhandle således i tinget, at den landbrugsordning, der bliver resultatet, den, som vi skal tiltræde, kan tiltrædes af den altovervejende del af det høje tings medlemmer.

Jeg har ikke flere bemærkninger at gøre ved denne lejlighed, men vil gerne på mit